

Wie roemt, roeme in de Heer

Door H. Bouter jr.

Uit "De Morgenster", maart 1980

Roemen in Christus

Ergens in roemen wil zeggen dat ik mijn geluk, mijn blijdschap daarin gevonden heb. Het betekent ook dat ik spreek over de voortreffelijkheid ervan. De gelovige heeft het bijzondere voorrecht dat hij mag roemen in Christus. Als gelovige ben ik verbonden met een Persoon in Wie ik alles vind. Zo kon de apostel Paulus spreken over zijn leven als een leven dat vol was van Christus: "Want te leven is voor mij Christus" (Fil. 1: 21).

Roemen in Christus betekent dus dat ik al mijn vreugde in Hem gevonden heb en dat ik vol ben van de voortreffelijkheden van Zijn Persoon. Bij de Filippiërs was dat kennelijk een gebruikelijke zaak. De apostel spreekt erover dat ze, als hij weer bij hen zal zijn om hen te versterken in het geloof, nog meer reden zullen hebben om "in Christus Jezus te roemen" (1:26).

De Filippiërs volgden het voorbeeld van de apostel, die maar één Doel voor ogen had. Christus en al Zijn heerlijkheden - daarmee hielden ze zich bezig en dat vervulde hun hart met dankbare aanbidding. Christus in Zijn diepe vernedering (Fil. 2)! Christus in de heerlijkheid als het einddoel van de weg (Fil. 3)! Christus Zelf! Christus alleen!

Roemen in Christus betekent ook dat we gemeenschap met God hebben. God Zelf heeft al Zijn welgevallen gevonden in de Mens Christus Jezus, omdat Christus Hem op 't hoogst verheerlijkt heeft in Zijn leven (als het volmaakte Spijsoffer) en in Zijn sterven (als het volmaakte Brandoffer). Roemen in Christus is dus bezig zijn met de Persoon die het hart van God Zelf vervult. Het is werkelijke gemeenschap met God.

Maar roemen in Christus is roemen in de voortreffelijkheid van de tweede Mens, de Mens uit de hemel (1 Kor. 15)! En dat houdt dus ook in dat we eerst de verdorvenheid en de vergankelijkheid van de eerste mens, de mens uit de aarde, erkend hebben. En dat we geen enkel vertrouwen meer stellen in het vlees, maar al onze hoop gevestigd hebben op de laatste Adam, het Hoofd van een nieuw mensengeslacht (1 Kor. 15; Rom. 5).

Daarom zegt de apostel in Fil. 3: "Want wij zijn de besnijdenis, wij die God dienen door de Geest van God en in Christus Jezus roemen en niet op het vlees vertrouwen" (vs. 3). Al behoorde hij van nature tot de beste nakomelingen van de eerste mens en kon hij zich beroemen op het bezit van een gerechtigheid die beschouwd moest worden als de beste prestatie van die mens - al die kwaliteiten van de eerste mens hield hij nu voor schade en drek. Want het waren de kwaliteiten van een gevallen mens, die in zijn verdorvenheid alleen in staat was tot opstand tegen God en tegen Zijn Gezalfde!

Daarvan sprak het kruis. Het was de plaats waar de eerste mens ten volle liet zien wie hij was in zijn gevallen toestand - vervuld met haat en opstand tegen God en daarin aangevuurd door de satan die hem in zijn macht had. Laten we nooit vergeten dat we bij het kruis zien wie de mens werkelijk is, wie wij zijn, wie ik ben! En dat die mens de meest begunstigde mens was, de beste mens op aarde! Want in Israël hebben we de natuurlijke mens, zoals God hem apart genomen had van de volken en op bijzondere wijze gezegend had.

Maar gelukkig is het kruis niet alleen de plaats waar we de mens in al zijn boosheid zien, maar waar we ook God in al Zijn liefde en genade en gerechtigheid zien. De mens openbaarde al zijn verdorvenheid bij het kruis, maar God opende Zijn hart vol liefde op diezelfde plaats. God heeft zelfs Zijn eigen Zoon niet gespaard, maar Hem voor ons overgegeven in de dood. Hij openbaarde Zijn liefde in de zending van Zijn Zoon en in de overgave van Hem, Zijn geliefde Zoon, in de vreselijk dood van het kruis (1 Joh. 4:9, 10).

Het kruis is de hoogste openbaring van Gods liefde, maar tegelijk ook van Zijn straffende gerechtigheid en Zijn oordeel over de zonde. Bij het kruis blijkt Wie God is in Zijn heiligheid en gerech-

tigheid. Zijn heiligheid is zo groot dat Hij Hem - de Heilige, de Rechtvaardige - moest verlaten, die onze zonden op Zich nam en in onze plaats tot zonde gemaakt werd. Altijd kon Christus Zich verheugen in Gods nabijheid, maar nu moet God Zijn Aangezicht voor Hem verbergen. Hij is alleen in Zijn lijden en geeft daaraan uitdrukking door de woorden van de Schrift: "Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?" (Ps. 22:2).

God moest Zich van Hem afwenden toen Hij onze ongerechtigheid op Hem deed aanlopen en Hem in het stof van de dood legde. "Maar Gij zijt heilig" (Ps. 22:4). Christus boog Zich onder de slaande hand van God en onderging het oordeel, in het besef dat Gods heiligheid niets anders kon eisen en ook om die heiligheid aan het licht te brengen en te verheerlijken. Zo verheerlijkte Hij God en openbaarde Hij Wie God was in Zijn heiligheid en gerechtigheid. Wonderbare Heiland!

Maar Christus nam niet alleen de zonden van de Zijnen op Zich, om daarvoor te boeten en God genoegdoening te verschaffen. Hij leed plaatsvervangend, maar Hij nam ook werkelijk onze plaats in om een eind te maken aan onze verdorven toestand. Hij droeg niet alleen onze zonden in Zijn lichaam op het hout (1 Petr. 2:24), maar Hij werd in die drie uren van Godverlatenheid ook in onze plaats **tot zonde gemaakt** (2 Kor. 5:21).

Dat wil zeggen dat Christus Zich één maakte met onze gevallen toestand en in onze plaats het oordeel van God daarover onderging. Om zo voor allen die met Hem verbonden zouden worden en van wie Hij het Hoofd zou worden, een eind te maken aan de verdorven toestand waarin zij waren als afstammelingen van de eerste Adam. Christus vereenzelvigde Zich voor het aangezicht van God met ons die in de dood lagen en ver van God verwijderd waren, om het oordeel te ondergaan over wat wij waren. Ja, God Zelf oordeelde Hem om in Zijn dood de zonde in het vlees te veroordelen (Rom. 8:3) en om in Zijn opstanding een nieuw leven aan het licht te brengen (Rom. 8:2).

Het resultaat van het werk van Christus is niet alleen dat we een gerechtigheid ontvangen hebben die uit God is, Gods gerechtigheid (Fil. 3), maar dat we ook gerechtigheid van God **geworden** zijn in de opgestane Christus. Hij daalde af in onze doodstaat om die in het oordeel teniet te doen, de zonde af te schaffen, en om ons in Zijn opstanding met Zich te verbinden in al de heerlijke resultaten van Zijn werk. Het is uit God dat we in Christus Jezus zijn (1 Kor. 1:30, 31).

Iemand die met Hem verbonden is heeft dus alle reden om in Hem te roemen en niet meer op het vlees te vertrouwen. Naar de mens is alle roem buitengesloten. Gods ontfermende genade is de bron van alle zegen: ". . . niet op grond van werken, opdat niemand roeme" (Ef. 2:9). Er is geen enkele grond om te roemen in de eerste mens en in zijn werken (zelfs al zouden die beantwoorden aan de wet). De eerste mens heeft getoond wat hij waard was en wat zijn werken waard waren, en hij is door God terzijde gesteld in het oordeel. Gelukkig die mens die in Christus - de veilige Ark - dat oordeel nu al heeft ondergaan en is overgebracht naar die nieuwe wereld waar de opgestane en verheerlijkte Christus alles in allen vervult!

Roemen in de nieuwe mens in Christus

Dit brengt ons tot ons tweede onderwerp, de roem van de gelovige in wat hij in Christus geworden is. De nieuwe positie van de gelovige in Christus is vooral het onderwerp van de Brieven aan de Efeziërs en de Kolossers, waar we worden ingeleid in de volle resultaten van het werk van Christus. God ziet de gelovigen één met Christus in de positie **die Christus nu inneemt voor Zijn aangezicht**. In Ef. 1 vinden we het raadsbesluit van God om mensen te verbinden met Zijn Zoon en hen voor Zich te plaatsen. Zijn eeuwige uitverkiezing om hen in Christus op te heffen tot een positie die volkomen aan Hemzelf beantwoordde. In Christus zijn we heilig en onberispelijk voor Gods aangezicht, en dat in de liefde (vs. 4). We zijn dus in overeenstemming met God die Zelf licht en liefde is (verg. ook Kol. 1:12, 13). Bovendien zijn we in die positie van oneindige genade als zonen in Zijn tegenwoordigheid (vs. 5). We zijn niet alleen geschikt gemaakt voor Zijn tegenwoordigheid, maar we zijn daar als Zijn zonen, bekleed met de aangenaamheid van Zijn geliefde Zoon (vs. 6). En omdat we zonen zijn hebben we inzicht in Zijn gedachten en zijn we in Christus ook erfgenamen en zien we uit naar de erfenis die Hij, de Erfgenaam, verworven heeft. Daartoe zijn we ook tevoren bestemd en hebben we nu de Heilige Geest als onderpand ontvangen (vs. 7-14).

In Ef. 2 zien we wat er nodig was om ons in die positie te kunnen verplaatsen. We moesten worden overgebracht uit de doodstaat waarin we lagen en een nieuw leven ontvangen dat in overeenstemming was met God, zodat we zonder vlek of rimpel, onbevreesd en als Zijn zonen in Zijn tegenwoordigheid konden verschijnen. Dat is het heerlijke resultaat van het werk van onze Heiland en van Zijn opstanding en verheerlijking aan Gods rechterhand. Omdat de toestand van de eerste mens onverbeterlijk was daalde Hij in genade af in onze dood en nam het rechtvaardige oordeel van God daarover op Zich, toen Hij voor ons tot zonde gemaakt werd. Hij vereenzelvigde Zich met ons en nam de vreselijke gevolgen daarvan op Zich: de last van een eeuwig oordeel dat wij niet konden dragen. Maar daarna verbond Hij ons met Zich in Zijn opstanding in de gevolgen van Zijn werk.

Hier in Ef. 2 ligt de nadruk erop dat God Zelf handelend is opgetreden. Het was immers Zijn raadsbesluit dat Hij vervulde door Christus op te wekken uit de doden en met diezelfde kracht ook te werken in ons die in de dood lagen: “Maar God, die rijk is aan barmhartigheid, heeft ons vanwege Zijn grote liefde, waarmee Hij ons heeft liefgehad, toen ook wij dood waren in de misdaden, levend gemaakt met Christus, (uit genade zijt gij behouden), en heeft ons mee opgewekt en mee doen zitten in de hemelse gewesten in Christus Jezus, opdat Hij zou betonen in de komende eeuwen de uitnemende rijkdom van Zijn genade in goedertierenheid over ons in Christus Jezus” (vs. 4-7).

Dat is het onderwerp van onze roem: de nieuwe positie die Christus voor ons verworven heeft, waardoor we als geliefde kinderen van God in Gods tegenwoordigheid gebracht zijn. God ziet ons niet meer als kinderen van de eerste Adam, maar Hij ziet ons in Christus. We zijn bekleed met de aangenaamheid van Hem die het Voorwerp is van de liefde van Zijn hart. We zijn niet meer in het vlees, maar in de Geest. We worden niet meer gekenmerkt door het vlees, wat onze positie voor God betreft, maar door de Geest des levens waardoor we vast verbonden zijn met Christus.

De gelovige is **een mens in Christus**. God heeft hem in Christus heilig en onberispelijk in Zijn eigen tegenwoordigheid gebracht. Daarin mogen we roemen, dat stemt ons tot diepe verwondering en aanbidding. Daarin roemde de apostel: “Ik ken een mens in Christus ... die werd weggevoerd tot in de derde hemel. En ik ken zulk een mens ... dat hij werd weggevoerd in het paradijs en onuitsprekelijke woorden hoorde, die het een mens niet geoorloofd is te spreken. Over zo iemand zal ik roemen; maar over mijzelf zal ik niet roemen, tenzij in mijn zwakheden” (2 Kor. 12:2-5).

De apostel roemde niet in het vlees. Als hij roemde, dan was het alleen daarin dat hijzelf zwak was, maar dat hij in Christus een positie van oneindige zegen bezat. Hij roemde alleen over wat hij was in Christus. Hij was een mens in Christus en dat was zijn eeuwige blijdschap. God zag hem niet meer als een kind van Adam, maar als een mens in Christus. En Paulus had het uitzonderlijke voorrecht eenmaal een blik te mogen slaan in wat deze positie in werkelijkheid inhoudt. Hij was weggevoerd tot in de derde hemel, het heiligdom waar God woonde, en hij was daar gebracht in het paradijs, waar de ontslapen gelovigen vrije toegang hadden tot de boom des levens. Hij kende dus de werkelijkheid van zijn positie in Christus niet alleen door het geloof, zoals dat de normale regel is in deze tijd waarin we niet zien maar toch geloven (Joh. 20:29). Maar God had een uitzondering voor hem gemaakt om hem iets van de onuitsprekelijke werkelijkheid ervan te laten zien. Daarom had hij des te meer reden om te roemen over zo iemand, over een mens in Christus, en over zijn plaats in Christus in de hemel: “Zoals de Hemelse is, zo zijn ook de hemelsen” (1 Kor. 15:48).

Roemen in het kruis van Christus

De roem van de christen wordt niet bepaald door uiterlijke dingen, de dingen van de natuurlijke mens of van de wereld. Hij roemt in een Persoon, in Christus, en in wat hij in Hem geworden is. Maar de mens van nature is geneigd om te roemen in uiterlijkheden, in zichtbare en tastbare dingen. Zo was het helaas ook met de joodse leraars die de Galaten wilden dwingen zich te laten besnijden: “Maar zij willen dat gij u laat besnijden, opdat zij in uw vlees roemen” (Gal. 6:13).

Het Jodendom bestond uit uiterlijke kenmerken zoals de besnijdenis en andere inzetten voor het vlees. Maar het kruis van Christus betekent het einde van deze periode van de wet, van de “eerste beginselen van de wereld” (Gal. 4:3), en het begin van het tijdperk van het geloof (Gal. 3:25). We wandelen nu door geloof, niet door aanschouwen. Onze zegeningen zijn van geestelijke, hemelse aard.

Het vasthouden aan het Jodendom met zijn inzetten is in feite de loochening van de komst en het werk van Christus. Op het kruis heeft Christus de schaduwbeelden van de wet vervuld en de eerste mens, met zijn godsdienst, terzijde gesteld. Want het Jodendom was de godsdienst van de natuurlijke mens (inderdaad door God gegeven, maar om het falen van de eerste mens aan te tonen). Het kruis heeft aan dat alles een eind gemaakt. De eerste mens is geoordeeld en zijn godsdienst is een geoordeeld systeem.

Nu, zegt Paulus, als deze joodse leraars willen roemen in het vlees en in de inzetten voor het vlees, voor mij is er maar één teken om in te roemen: het kruis van Christus dat voorgoed scheiding gemaakt heeft tussen mij en dit wereldse systeem, ja de wereld zelf. “Doch van mij zij het verre te roemen dan alleen in het kruis van onze Heer Jezus Christus, door Wie voor mij de wereld gekruisigd is, en ik voor de wereld” (Gal. 6:14).

Het kruis is het enige teken waarin we roemen. Want doordat de eerste mens geoordeeld is op het kruis kon er iets nieuws tot stand komen in de opstanding: “Want in Christus Jezus is noch besnijdenis iets, noch onbesneden zijn, maar een nieuw scepstel” (Gal. 6:15).

Alleen door het kruis is er ware besnijdenis, besnijdenis van het hart en naar de geest (Rom. 2:29; Fil. 3:3; Kol. 2:11). Door het kruis is de weg gebaad voor de herschepping in Christus. “Daarom, als iemand in Christus is - een nieuwe schepping; het oude is voorbijgegaan, zie, het is alles nieuw geworden” (2 Kor. 5:17).

En zolang de heerlijkheid van die nieuwe schepping nog toekomstig is, wandelen we door geloof en dragen we het kruis, terwijl we een verworpen Heiland volgen (Luk. 9:23). Zo droeg Paulus de merktekens van de Heer Jezus in zijn lichaam (Gal. 6:17). Want het, kruis was een realiteit in zijn leven, omdat hij veel leed ter wille van de Naam van Christus.

Zo ‘k roem, ‘t is mij alleen gegeven in Hem mijn Heer.
Voor aard’ en hemel is mijn leven mijn dierb’re Heer.
Wijkt uit mijn oog, gij aardse dingen!
Straks neem ‘k mijn vlucht tot hoger kringen,
en jubel dan met hemelingen tot Jezus’ eer.

“Geest. liederen no. 138 vs. 4”